Et haigutamine, ehk haik mööda inimeisi käib, on wistist küll kõigile tuttaw? Wanad inimesed kõnelewad aga selle tõttu ühe weikese lookese. Kord olnud üks waene laps, kes wõeras isa — ema juurde kaswama antud. Wõerad wanemad olnuwad lapsele aga wäga kurjad, isa äranis weel isa. Kord ühe weikse füü järele, mis laps teinud, wiinud isa teda metsa ja mõttenud ärapuua. Isa hakanud parajat puud otsima, kuhu kõige parem oleks oma ohwrit riputada. Nii wahtinud ta kaua ühe puu otsast teise otsa, ilma et kohast oleks leidnud. Laps kellel isa ette wõtte kõik weel teadmata olnud, wahtinud füütalt imestades isa otsa, ja küsinud wiimaks: Taat, — Sa wahid mööda puid, just kui haik käib mööda inimeisi?...

I mistades waatanud wõõras isa lapse otsa. Selle ilmasüüta ja tark mõte wiis mehel kõik kurja südamest. Ta wiis lapse kõda ja kaswatas teda edespidi, kui oma päris last. Rahwale sai aga sõna tutwaks: „Käib kui haik mööda inimeisi: —